

12.2-3.5 2026

PULP I-IV SHUBIGI RAO

Tensta konsthall

Biblioteksverksamhet ska finnas tillgänglig för alla. SFS nr 2013:801

Cecilia Widenheim

Sedan 2021 har över 22 000 böcker drabbats av censur och plockats bort från bibliotekshyllorna enligt Pen America. Och mörkertalet är stort. Fenomenet är mer utbrett i USA än vad siffrorna antyder. Böcker som behandlar ämnen som sexualkunskap och hbtqi-frågor ska bort. Litteratur som diskuterar rasism, eller handlar om svart kultur, ska bort. Ord som klimatförändring och mångfald undanbedes. Vågen av censur sveper över genom skolor och universitetsbibliotek, och man talar alltmer om *obeying in advance*—det vill säga ”lydnad på förhand”, eller självcensur. Samtidigt kommer rapporter om att bibliotekspersonal i Stockholm har blivit filmade och uthängda på sociala medier, där de anklagas för att sprida HBTQ-propaganda till barn, vilket bland annat har lett till dödshot.

Shubigi Rao arbetar utifrån omfattande forskning, hennes verk är baserade på intervjuer med bibliotekarier, forskare och aktivister som gömmer förbjudna böcker, räddar vattenskadade samlingar, publicerar bannlysta manuskript och bygger ekosystem för solidaritet och kunskapsspridning. Projektet som pågått i närmare 10 år bär titeln *Pulp*, ett ord med många betydelser—pappersmassa, mos, innanmäte, trämassa, att krossa. Hon besöker de privata biblioteken, de offentliga biblioteken, skuggbiblioteken och piratbiblioteken. Hon följer spåren efter biblioteken utan hem. Shubigi Rao letar upp boksamlingar i Sarajevo, Manila och Kochi.

”Censurbehovet kommer från behovet av att berättiga auktoritet, och legitimitetens ständiga refräng underbyggs ofta med imposanta museer och bibliotek.” Orden är Shubigi Raos hämtade ur artikeln ”Sten, sax, påse” i boken *Pulp: A Short Biography of the Banished Book* (2016), en text som vi fått möjlighet att återge i denna folder. Med *Pulp* bygger Rao ett intimt arkiv över förbjudna böcker och röster som hon mött på olika platser genom åren, sida vid sida med strategier för överlevnad och motstånd. Byggstenarna i begrepp som demokrati, yttrandefrihet, fri åsiktsbildning och rätten till kunskap. Hon besöker Baynatna, det arabiska biblioteket på översta våningen i det som en gång var Hotel Bel Ahr i Kreuzberg, Berlin. Hon träffar brandmännen som försökte rädda Vijećnica, nationalbiblioteket

i Sarajevo som bombades och sattes i brand natten mellan 25 och 26 augusti 1992, och då två miljoner böcker och manuskript, en ovärderlig bit av Bosnien-Hercegovinas historia, brann upp. Hon samtalar om litteraturens ”farliga kvinnor” med poeter och översättare i Venedig som samlar böcker skrivna av kvinnor i sina hem. Hon besöker Ateneo Library of Women’s Writings i Manila och den lilla bokhandeln Mt Cloud i Baguio på Filippinerna som specialiserat sig på böcker skrivna på ursprungsfolkens språk.

Tensta konsthall har en lång och levande tradition kring litteratur och poesi, alltid i dialog med våra utställningar kring konst som kulturarv. Här kan nämnas Tensta konsthalls Textpris som i över tio år har uppmanat unga skribenter att dela med sig av sina texter, allt under ledning av idel namnkunniga jurymedlemmar som Agri Ismail, Lina Rydén Reynolds, Athena Farrokhzad, Jens Lapidus, Tone Schunnesson, Melody Farshin, Jens Lapidus, Murre Gonday, Lena Andersson, Nawroz Zakholy och Tone Schunnesson med flera. Bland pristagarna som fortsatt att skriva och bli publicerade kan nämnas Nora Khalil, Arazo Arif, Evin Ahmad, Mona Monasar och Artur Bagheri. Priset ger ringar på vattnet. I december förra året samverkade poeten Nachla Libre med deltagare i konsthallens skrivkurs för unga under Nobel Light Week i Tensta i ett stort monumentalt utomhusverk.

Vår närmaste granne i Tensta, förutom tunnelbanan, parkeringshuset och biltvätten, är biblioteket. De har öppet sex dagar i veckan, och som många folkbibliotek runt om i landet är det Tenstas vardagsrum. Verksamheten speglar samhället, eller det vi brukar kalla samhälle. För hur mycket kan man plocka bort från en plats, och fortfarande kalla det samhälle? Tensta Träff, ortens eget folkets hus, har i många år varit stängt och många föreningar söker ständigt lämpliga lokaler för sina verksamheter. Tillsammans med konsthallen har biblioteket under många år varit den enda plats som har fri entré i området, och som liksom vi har öppet året runt, sex dagar i veckan. Personalen talar många språk—arabiska, persiska, somaliska, spanska och ryska. Det finns anledning att påminna om bibliotekslagen som garanterar att det finns offentligt finansierade och avgiftsfria skolbibliotek, kommunala folkbibliotek och universitetsbibliotek.

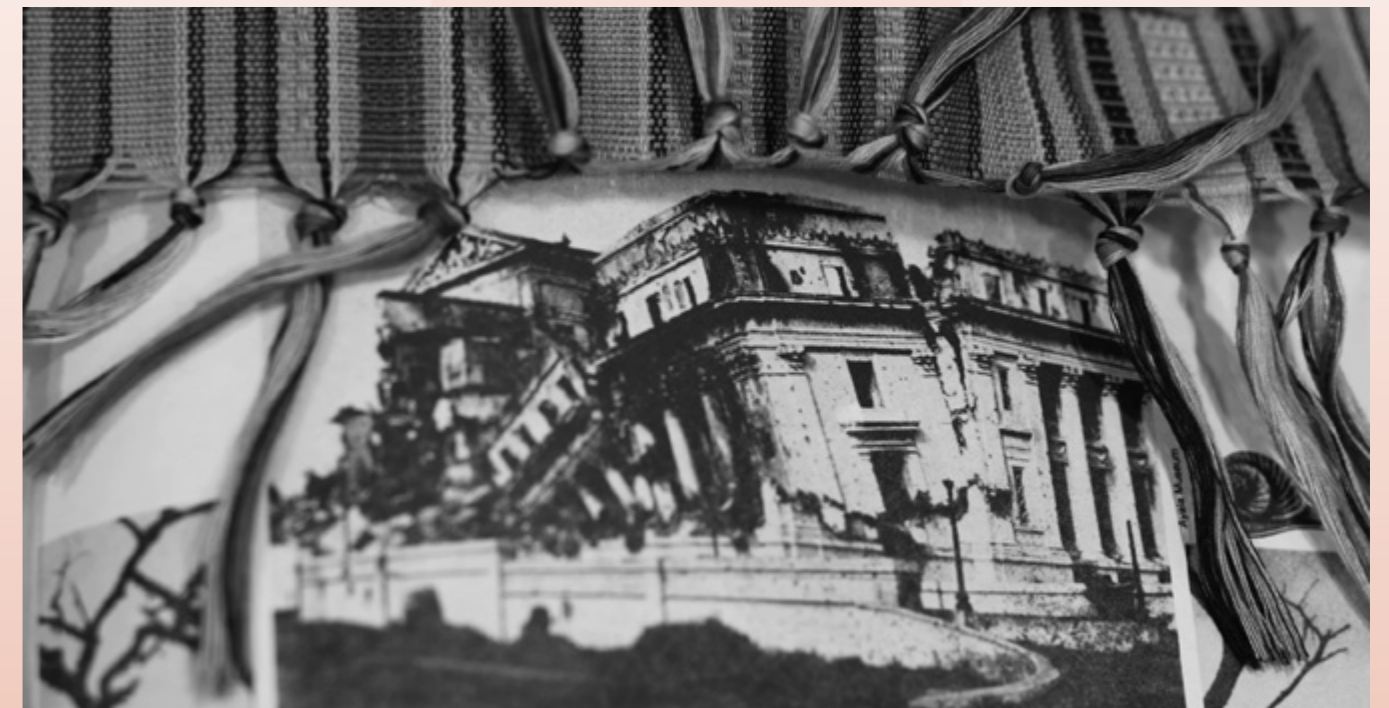
”Biblioteken i det allmänna biblioteksväsendet ska verka för det demokratiska samhällets utveckling genom att bidra till kunskapsförmedling och fri åsiktsbildning. Biblioteken i det allmänna biblioteksväsendet ska främja litteraturens ställning och intresset för bildning, upplysning och forskning samt kulturell verksamhet i övrigt. Biblioteksverksamhet ska finnas tillgänglig för alla.” (Svensk författningssamling, nr: 2013:801)

Litteraturens fenomenala sätt att röra sig över gränser och röra sig över tid och rum har också gett konsthallen ovärderliga kontaktytor genom åren. Under pandemin förvandlades vårt klassrum till en filial för Muhammad and Mahera Abu Ghazaleh Art Foundation Library (MMAG) i Amman, ett bibliotek som

specialiserat sig på konstnärsböcker utgivna på arabiska och som skapat nätverk med oberoende förlag och konstnärer i mellanöstern som ger ut sina egna böcker. Under flera år har vi även haft läs- och skrivkurser för unga vuxna på konsthallen. Under ledning av bland andra Shahram Khosravi och Nawroz Zakholy har man diskuterat migration och avkolonisering utifrån *Jordens fördömda* av Frantz Fanon, och läst samtida litteratur på temat "hälsa, tillgänglighet och närhet" i samband med utställningen *Chronos*.

I samband med utställningen *Shubigi Rao Pulp I-IV* krockar vi arm med Biskops Arnös Författarskola, Läsfrämjarinstitutet, Tensta bibliotek med flera, och i april arrangerar vi en helg då vi bjuder in några av alla de som på egen maskin publicerar och sprider litteratur på de språk som talas på Järva. Vi erbjuder även konstlördagar inom ramen för Studio Funk, på skolloven arbetar vi med utgångspunkt i Shubigi Raos konstnärskap, och så kommer publiken få möjlighet att lära känna årets vinnare av Tensta konsthalls Textpris.

Avslutningsvis vill jag tacka curatorerna Anca Rujoiu och Sofia Johansson för deras fantastiska arbete med att ro detta projekt i land, och Katarina Pierre och hennes team på Bildmuseet i Umeå för ett fint samarbete kring utställningen.

Shubigi Rao, *Shadowstitch*, stillbilder, 2025

Från Pulp I till Pulp IV: curatorernas anteckningar

Sofia Johansson och Anca Rujoiu

Ett team kvinnliga konservatorer restaurerar ett manuskript som överlevt folkmordet i Armenien under första världskriget. *These Petrified Paths*, stillbild, 2023.

I över ett decennium har konstnären Shubigi Rao mött och intervjuat bibliotekarier, författare, lärare och aktivister som gömmer manuskript, räddar böcker som skadats i översvämningar, publicerar förbjuden litteratur och skapar nya nätverk för delad kunskap. Hon har outtröttligt rest, lyssnat, filmat, tecknat och skrivit om böcker, bibliotek, språkförlust, kulturellt våld och motstånd. Talande nog tar en stor del av hennes efterforskningar sin början i Sarajevo, där bombningen av Bosnien och Hercegovinas nationalbibliotek 1992 förvandlade nästan två miljoner böcker till aska. Nationalbiblioteket—beläget i Sarajevos rådhus och känt bland lokalbefolkningen som Vijećnica—var ett levande monument som vittnade om Balkans etniska och kulturella mångfald. Från denna massiva förstörelseakt har projektet *Pulp*, pappersmassa på svenska, växt till en mångfald av berättelser från olika delar av världen. Tillsammans belyser de det hot som en bok, ett bibliotek eller ett arkiv kan utgöra som symboler för minne och identitet, för individer och samhällen. Med skärpan hos en komparativ, eller jämförande, historiker, insiktsfullheten hos en berättare, lyhörddheten hos en poet och den marginaliserades distinkta röst, berättar Shubigi Rao om liv som levs i skuggan av kulturell förlust. Samtidigt som hennes mångåriga arbete gestaltar sorgen över bokförstörelsens historia, lyfter det också fram berättelser om böckers överlevnad. Dessa berättelser, som är personliga och fyllda av glädje, väcker glimtar av hopp för mänskligheten i mörka tider och mildrar enligt konstnären den ”stundtals dystra karaktären hos detta projekt.”

Utställningen *Shubigi Rao Pulp I-IV*, som först presenterades på Bildmuseet i Umeå och nu öppnar på Tensta konsthall, tar för första gången ett helhetsgrepp om detta ambitiösa projekt och utgår ifrån de fyra bokvolymerna *Pulp I-IV*, vilka förgrenar sig i filmer, fotografier och teckningar. Bokserien är stommen i Shubigi Raos konstnärliga forskning. För henne är boken både ämne och medium, förankrat i specifika traditioner. Alltsedan *Pulp Vol. I* (2016) har Raos bokskapande präglats av den grad av frihet som utmärker konstnärsböcker, och en reflekterande hållning gentemot detta medium. Konventioner för hur böcker skapas är liksom litterära

traditioner ständigt närvarande i hennes verk, och sprider sig från boksidan till filmer och teckningar och fotografier. För Shubigi Rao är marginalanteckningar en central konstnärlig metod. Handskrivna anteckningar i bokens marginaler speglar människors interaktioner med böcker, från medeltidens skrivare till nutida läsare. I hennes verk ger marginalanteckningar och kommentarer i böcker, filmer, teckningar och fotografier plats för konstnärens röst, och utmanar föreställningen om en objektiv och färdig berättelse.

Utställningen omfattar konstverk som föregick eller utvecklades parallellt med projektet *Pulp*. I verken *The River of Ink* (2008) och *The Pelagic Tracts* (2018) blir de flytande gränserna mellan verklighet och fiktion påtagliga. *The River of Ink* består av hundra handritade och handtextade böcker som konstnären har förstört genom att doppa dem i bläck. Medan *Pulp* dokumenterar kulturell utplåning, gestaltas den i verket *The River of Ink*. Fotografierna och filmen *The Pelagic Tracts* skapades efter Keralas värsta översvämning på nästan ett sekel. De tre storskaliga fotografierna förstärker upplevelsen av förstörelse under katastrofer, accelererade av mänsklig påverkan, som översvämningar. Filmen med samma titel väver samman berättelser om förstörelse av bibliotek med en fiktiv skildring av boksmugglare som framställs som antikoloniala motståndsmän. På sätt och vis förebådar smugglarna de faktiska bokräddarna som dyker upp i filmerna *Talking Leaves* och *These Petrified Paths*—brandmän, bibliotekarier, arkivarier, författare och aktivister som skyddar böcker mot våldsam förstörelse.

Böckerna och filmerna kan beskrivas som två sammanlänkade konstnärliga medier genom vilka *Pulp* utvecklar sin mångfald av berättelser. I Shubigi Raos verk är gränserna flytande mellan bok och film. Utställningens rumsliga gestaltning ger känslan av ett öppet bibliotek. Materialet i verket *Pulp IV, Unbound and Abridged* presenteras på en sorts monumental boksida som tar plats i rummet, och filmrummet avgränsas av en svävande vägg av pappersark, som för tanken till den arkitektur av papper som formgivaren Laura Miotto designade till Shubigi Raos utställning på Venedigbiennalen 2022.

Bildmuseet i Umeå ligger i ett område där det tidigare producerades pappersmassa, och utställningen där anknöt därför naturligt till konstnärens intresse för bokens materialitet. Men i Tensta konsthalls sammanhang finns andra subtila kopplingar till Raos projekt. Det är ett område karaktäriserat av en betydande mångfald och där många invånare har diasporisk bakgrund. På så vis speglar Tensta karaktären i Raos böcker och filmer genom sin mångfald av språk och kulturella minnen. Samtidigt är det ett område som upplever en krympande offentlig infrastruktur, och påminner oss om vad som står på spel i *Pulp*: vikten av det offentliga biblioteket som en livsviktig plats för vårt kollektiva välbefinnande och som en fristad för människor i samhällets marginaler.

Med *These Petrified Paths* stärker Rao sitt fokus på kvinnors roll i bevarandet av litterära arv. Filmen lyfter fram dessa insatser som ytterligare en förbisedd form av kvinnoarbete. Filmen spelades in i september 2022 och våren 2023 efter utbrottet av det andra Nagorno-Karabach-kriget, och visar hur kulturell förstörelse har pågått från Sovjettiden fram till idag. I berättelser om poeter och författare som arresterades och fängslades under Stalins brutala utrensningar, som Yeghishe Charents och Gurgen Mahari, framträder kvinnors insatser för att skydda hotad kultur. En viktig del av filmen är den dialog som konstnären skapar mellan olika generationer av kvinnliga författare och aktivister, ett historiskt perspektiv på feministisk frigörelsepolitik. Kvinnorna som konstnären har intervjuat vittnar bland annat om ett sökande efter förebilder och den armeniska författaren Zabel Yesayans betydelse som feministisk föregångare.

Med lanseringen av filmen *Shadowstitch*, inspelad på Filippinerna under 2024, och verket *Pulp IV: Unbound and Abridged* representeras den näst sista fasen av projektet *Pulp*. De båda verken fortsätter den utforskning av censur, förtryck och kvinnors motståndshandlingar som inleddes i *These Petrified Paths*. *Pulp IV: Unbound and Abridged* ger betraktaren en inblick i skapandeprocessen inför den kommande boken *Pulp Vol. IV*. Filmtiteln *Shadowstitch* syftar på en typ av broderi där stygn på baksidan av ett tunt tyg skapar en skuggeffekt på framsidan. Detta broderi, som antyder kvinnors osynliga arbete, har bland annat broderats på banderoller som används av kvinnliga aktivister under protester på Filippinerna. Konstnären tar oss med till bibliotek, universitet och bokhandlare, från Ateneo Library of Women's Writings och den feministiska förläggaren Gantala Press till Mt Cloud Bookshop. Oberoende förläggare, aktivister och volontärer som Rao har intervjuat lyfter fram publicering som en politisk handling till stöd för kvinnors röster, ursprungsbefolkningars rätt till självrepresentation och social rättvisa i stort. Den filippinska poeten Marjorie Evascos koncept "actionable hope", det vill säga hopp som leder till handling, genljuder starkt i det Rao under åren har strävat efter att förmedla med *Pulp*. Trots skoningslös förstörelse och brutalitet hos politiska regimer kan motstånd växa fram. "Paper will trump rock"—papper eller påse, vinner över sten.

I samband med Banned Books Week i oktober 2025 gavs ett nummer av PEN/Opp ut—*Against the Grain: Writing Resistance*—med Shubigi Rao som gästredaktör. Publikationen omfattar ett antal röster från Artsakh och Sarajevo till Manila. *Against the Grain* publiceras av PEN Sweden i samarbete med Bildmuseet, Umeå Universitet med stöd från Längmanska Kulturfonden.

UTSTÄLLDA KONSTVERK

1 *Shadowstitch*, 2025 [Skuggsöm] Video, 37:32 min

Shubigi Raos senaste verk *Shadowstitch* filmades i Filippinerna 2024. Här fortsätter konstnären sina undersökningar om hotade minoritetsspråk och kvinnors kulturella arbete, med ett särskilt fokus på kvinnors motståndshandlingar under en auktoritär regim. I verket står kvinnor i centrum för ett samtal om Filippinernas litterära arv mot bakgrund av historiska och samtida händelser. Landet blev ett slagfält för såväl japanska som amerikanska bombningar under andra världskriget, vilket raserade mycket av Filippinernas kulturella infrastruktur. Landet har genomlevt både spansk och amerikansk kolonisering, auktoritära styren, censur och förföljelse, men Filippinerna är också en förebild när det gäller folkrörelser och motstånd. I filmen

berättar forskare, författare och förläggare om skärningspunkter mellan censur och desinformation, historisk minnesförlust och förtryck, miljökatastrofer och exploatering. Men de berättar också om arbetet med att lyfta fram röster som tidigare inte hörts, som till exempel att publicera författare ur ursprungsbefolkningar och ur minoritetsgrupper. Verket är producerat med stöd av Bildmuseet Umeå, National Arts Council i Singapore och Museum of Contemporary Art and Design i Manila.

Shubigi Rao, *Shadowstitch*, stillbilder, 2025

2 *Written in the Margins*, 2018 [Skrivet i marginalerna] Fotografier med anteckningar, 42 st

Den fotografiska serien *Written in the Margins* utgörs av material från konstnärens efterforskningar i Belgien, Bosnien och Hercegovina, Frankrike, Indien, Kroatien, Nederländerna, Storbritannien och Tyskland i samband med skapandet av filmerna *Talking Leaves* [2022] och *Written in the Margins* [2018], konstnärens första essäfilm, samt från arbetet med böckerna *Pulp Vol. I*, *Pulp Vol. II* och *Pulp Vol. III*. Vid varje bild har konstnären lagt till en både faktabaserad och fantasiäggande anteckning. Genom att föra in litterära traditioner i filmspråket—marginalanteckningar, annoteringar och fotnoter—suddar konstnären ut gränserna mellan text och film och lyfter fram människors erfarenheter av censur, glömska och förstörelse, men också viljan och förmågan till organisering och till motstånd.

Shubigi Rao, *Written in the Margins*, stillbild, 2018

Shubigi Rao, *Written in the Margins*, stillbild, 2018

- 3 *Pulp I: A Short Biography of the Banished Book*, 2016
[Pappersmassa I: En kort biografi över den förbjudna boken]
Pulp II: A Visual Bibliography of the Banished Book, 2018
[Pappersmassa II: En visuell bibliografi över den förbjudna boken]
Pulp III: An Intimate Inventory of the Banished Book, 2022
[Pappersmassa III: En närgången granskning av den förbjudna boken]
Böcker

De tre böckerna är de hittills publicerade delarna i en serie av fem, som utgör kärnan i konstnärens projekt *Pulp*. Böckerna undersöker bland annat hur språk förändrats genom historien, betydelsen av översättning, genreöverskridande kommunikation, det tryckta ordets historia, människors tillgång till digitala källor, marginalia, det systematiska tystandet av kvinnor och andra grupper, och boken som källa till motstånd. *Pulp I: A Short Biography of the Banished Book* undersöker

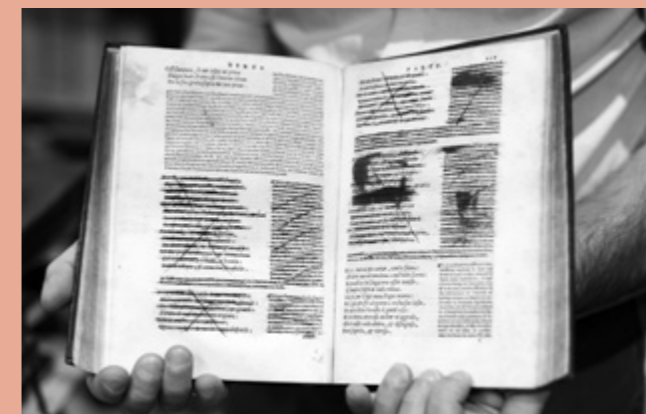
människans benägenhet till förstörelse, med boken som fallstudie. *Pulp II: A Visual Bibliography of the Banished Book* börjar med en essä om trauma och arkiv, och fortsätter med samtal med bibliotekarier, förläggare och konstnärer, från Antwerpen till Delhi, som delar med sig av personliga betraktelser om kultur, människor, krig, minne och språk. I *Pulp III: An Intimate Inventory of the Banished Book* möter vi berättelser om hotade minoritetsspråk och om arkiv som rymmer spår av motstånd, protester och nätverk, från Sydostasien till Europa.

Shubigi Rao, *Pulp Vol. I: A Short Biography of the Banished Book*, 2016

- 4 *Talking Leaves*, 2022
[Talande löv]
Video, 90 min

Talking Leaves består av en mängd historier som framförs av lika många olika röster, röster som konstnären liknar vid löven på ett starkt och uthålligt träd. Filmen för samman delar av Shubigi Raos efterforskningar i bland annat Bosnien och Hercegovina, Italien, Kroatien, Nederländerna, Singapore och Storbritannien. Berättelsernas gemensamma nämnare är övertygelsen om att böcker och bibliotek är livsviktiga för människans existens. Shubigi Rao har filmat bibliotek, arkiv, privata samlingar och besökt bokhandlare där nyckelpersoner berättar om kulturmord, nationalism, censur och hotade minoritetsspråk, men också om det motstånd som kan uppstå. Bibliotekarier, arkivarier, forskare och aktivister räddar böcker undan brand och översvämning. Man gömmer och publicerar förbjudna böcker, skapar skuggbibliotek och arbetar för att blåsa nytt liv i döende språk. *Talking Leaves* är konstnärens första långfilm och skapades till Singapores paviljong på Venedigbiennalen 2022.

Shubigi Rao, *Talking Leaves*, stillbild, 2022

- 5 *The Pelagic Tracts*, 2018
[De pelagiska pamfletterna]
Video, 24:39 min, serie av tre stillbilder ur filmen

Den poetiska filmen *The Pelagic Tracts* väver samman historisk förstörelse av böcker och utrotning av språk med en fiktiv berättelse om båtburna boksmugglare. Som framställs som antikoloniala motståndsmän. Ordet *pelagic* kommer från grekiskans *pélagos* som betyder öppet hav. Filmen skapades till Kochi Muziris-biennalen 2018 och är inspelad i den indiska hamnstaden Kochi i efterdyningarna av den värsta översvämningen i Kerala på närmare hundra år. Många arkiv och bibliotek skadades. Dokumentära bilder från lokala bibliotek vävs in i den fiktiva berättelsen tillsammans med sånger, musik, miljö ljud och fragment ur litterära verk, bland annat Odyssén. *The Pelagic Tracts* visar på litteraturens, kulturens och språkets utsatthet. Filmen väcker tankar om förlust, migration och kolonialt arv. I utställningen visas även en serie fotografier från Kochi, tagna i samband med arbetet med filmen.

Shubigi Rao, *The Pelagic Tracts*, fotografi, 2018

- 6 *The River of Ink*, 2008
[Floden av bläck]
Installation, 100
anteckningsböcker impregnerade
med bläck

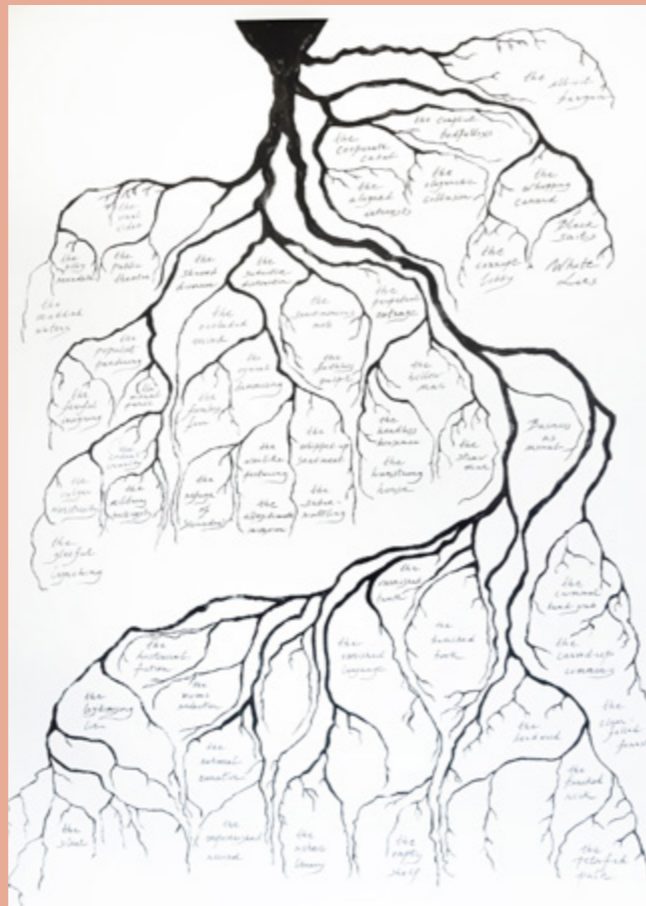
The River of Ink består av 100 anteckningsböcker som konstnären skrivit och tecknat i och därefter sänkt ned i samma bläck som hon skrev med. Böckerna som dränkts med bläck har delvis lösts upp. Vissa bär spår av anteckningar, medan andra är hopplöst förlorade. Detta är konstnärens tidigaste verk i utställningen. Redan här finner man teman som återkommer och som förebådar senare verk i projektet *Pulp*. Bland de texttrader som fortfarande kan skönjas i anteckningsböckerna finns kommentarer som för tankarna till en hotande nationalism, till bokförstörelse och krig, men som också för tankarna till yttrandefrihet. Några av texttraderna lyder: "The last Refuge of Scoundrels" som citerar den brittiske författaren Samuel Johnsons "Patriotism is the last refuge of the scoundrel" [Patriotism är skurkens sista tillflyktsort], "A Tapestry of Lies" [En väv av lögn], "Confetti" [Konfetti], "To Silence a City" [Att tysta en stad], "To Silence Two Cities" [Att tysta två städer], "White Lies" [Vita lögn] och "Truth and Privilege" [Sanning och privilegium].

Shubigi Rao, *The River of Ink*, installation detalj, 2008

- 7 *Untangling the Thicket: A Brief Guide to Pulp I-IV*, 2025
[Att reda ut snåret: en kortfattad guide till Pulp I-IV]
Målning på vägg

Väggmålningen *Untangling the Thicket: A Brief Guide to Pulp I-IV*, fungerar som en visuell guide till utställningen. Som ett diagram i form av ett träd gestaltas reflektioner, samband, förgreningar och associationer mellan olika teman i projektet *Pulp*. Trädet är en återkommande symbol i Shubigi Raos konstnärskap. Några av texttraderna lyder: "the historical fiction" [den historiska fiktionen], "the vicious redaction" [den ondskefulla redigeringen], "the legitimising lie" [den legitimerande lögnen], "the national narrative" [det nationella narrativet].

Shubigi Rao, *Untangling the Thicket: A Brief Guide to Pulp I-IV*, väggmålning, detalj, 2022

- 8 *These Petrified Paths*, 2023
[Dessa förstenade stigar]
Video, 67 min

These Petrified Paths handlar om Armeniens litterära landskap i relation till folkmord, pogrom och samtida konflikter. Materialet spelades in under 2022 och 2023, mitt under konflikten med Azerbajdzjan om regionen Nagorno-Karabach. Filmen för samman berättelser om relationen mellan litteratur och stat. Den berättar om författare som förbjöds, förföljdes och fängslades under sovjetregimen. Om familjemedlemmar och vänner som gömt manuskript, för att årtionden senare pussla ihop resterna av tystade författares verk, publicera och åter skriva in dem i historien. På detta sätt skildrar verket olika strategier för att lyfta fram det hittills osedda. Verket lyfter fram kvinnor i den litterära och kulturella historien, både som röster och erfarenheter som har tystats och som initiativtagare för att rädda, vårda och levandegöra landets litterära arv. Samtalen i filmen överbryggas generations- och nationsgränser. De berör både dagens och tidigare generationers situation, de berör både armenier bosatta i landet och andra generationens utvandrare i diasporan.

Shubigi Rao, *These Petrified Paths*, stillbild, 2023

- 9 *Pulp IV, Unbound and Abridged*, 2025
[Pappersmassa IV, obunden och förkortad]
Akvarell och tusch på papper, text, fotografier, handvävd textil, anteckningsböcker indränkta i bläck

Pulp IV, Unbound and Abridged ger en inblick i konstnärens arbete med att skapa den kommande boken *Pulp Vol. IV*. I dialog med filmen *Shadowstitch* gestaltar verket konstnärens undersökningar om ursprungsbefolkningars kunskaper och utom-mänsklig kunskap. Den kommande boken bygger på intervjuer och mångåriga efterforskningar i ämnen som intresserar konstnären sedan uppväxten i norra Indiens bergsområden och djungellandskap.

Shubigi Rao, *Pulp IV, Unbound and Abridged*, installationsvy, Bildmuseet, Umeå, 2025. Photo: Malin Grönborg

OM KONSTNÄREN

Shubigi Rao (f 1975 Indien) är konstnär och författare, numera verksam i Singapore. Hon arbetar med teman som litteratur och våld, bibliotek och utplånad kunskap, ekologi och naturhistoria. I filmer, konst och böcker undersöker hon historiska och samtida konflikter för att belysa samtidens kriser med fördrivning av människor och hur språk, kultur och kunskap raderas. Kritiskt, poetiskt och med skärpa granskar hon de kunskapssystem som formar vår värld. Shubigi Rao har presenterats på biennaler och konstmuseer runt om i världen. Hon representerade Singapore på Venedigbiennalen 2022 och var samma år konstnärlig ledare för Kochi Muziris-biennalen. För den andra och tredje volymen i bokserien *Pulp* har hon tilldelats Singapore Literature Prize för kreativ facklitteratur, och projektets första presentation tilldelades APB Signature Juror's Choice Award. *Pulp I-IV* visades på Bildmuseet Umeå 2025 och är konstnärens första separatutställning i Sverige och samtidigt den mest omfattande presentationen hittills av projektet *Pulp*. Konstnären har en masterexamen i fri konst från Lasalle College of the Arts i Singapore och en examen i engelsk litteratur från Delhi

University, Indien. De senaste åren har hon bland annat haft utställningar på Ngutu Kaka Gallery i Auckland, Nya Zeeland (2024); Rockbund Art Museum i Shanghai, Kina (2023–2024); och Rossi & Rossi Gallery i Hongkong (2023). Hennes filmer *Talking Leaves* (2022) och *These Petrified Paths* (2023) har visats på festivaler i Asien, Europa och Nordamerika.

Utställningen *Shubigi Rao / Pulp I-IV* är producerad av Bildmuseet, Umeå universitet

Curatorer: Sofia Johansson och Anca Rujoiu med stöd av National Arts Council Singapore.

Shubigi Rao, *Pulp Vol, I: A Short Biography of the Banished Book*, 2016

Sten, sax, påse

[En kort monografi, tillklippt i lämplig längd]

Essay Shubigi Rao

Shubigi Rao, *Written in the Margins*, stillbild, 2018
Kulhål i en biblioteksbok, Bosnien-Hercegovina.

CINNA. Uppriktigt, så är mitt namn Cinna.

FÖRSTE BORGARE. Slit honom i stycken, han är en sammansvuren.

CINNA. Jag är poeten Cinna! Jag är poeten Cinna!

FJÄRDE BORGARE. Slit sönder honom för hans dåliga vers, slit sönder honom för hans dåliga vers!

CINNA. Jag är icke Cinna den sammansvurne.

FJÄRDE BORGARE. Gör ingenting, han heter Cinna; plocka bara ut hans namn ur hjärtat på honom och låt honom sedan gå.

William Shakespeare, *Julius Caesar*, akt III, scen 3 (i översättning av Carl August Hagberg)

I. TIDNINGAR ÄR TRYCK, TIDNINGAR ÄR TOXISKA

När det handlar om kulturförstörelse i historien dyker de gamla vanliga bovarna upp med tröttsam regelbundenhet: absolutistiska stater, envisa byråkrater, bakåtsträvande kyrkor, majestätsförbrytelser och krigiska militärer. De obevekliga stenarna—monoliterna—är lätta att känna igen: grubblande, glädjelösa, oironiska och åbakiga ställer de sig som stora kolosser mitt i vägen. Men att blockera det som känns radikalt, framstegsvänligt, avvikande, kritiskt och vanvördigt handlar inte bara om tjurskallighet. När det svårbegripliga framställs som brottsligt, farligt, obscen och illojalt blir det omöjligt att läsa texterna som de verkligen är. När slaggan krossar nöten är det handlingens enorma och överdrivna karaktär som blir det centrala: att monoliten ifråga är orubblig, bestämd, fast och ogenomtränglig. Och när den måste agera så är det alltid med full kraft. Det gavs det många prov på av den sovjetiska regimen, av Kina under kulturrevolutionen och USA under McCarthy-eran¹. Men även om förbudet krossar fullständigt är det sällan det fungerar annat än kortsiktigt. Påsen av papper vinner alltid över stenen, även om det tar lite tid.

Fast vad händer om vi istället läser den andra, mindre demokratiska formen av papperspåse [red. engelskans paper = tidning]? Den miljardärstyrda pressens egennyttiga mediemaskin med sina distraktioner och illusioner. Hur hanterar

vi moralpaniken som spökar i rubrikerna, lika universell som skrämmande i sin formlösa, hamnskiftande anonymitet och föregivna neutralitet? Den är ett effektivt forum för "oroliga föräldrar", upprörda personer, xenofober och andra moralväktare. "Värderingarnas" brigad—som alltid säger sig tala för en större, ansiktslös tyst allmänhet—kan gå i bräschen för och rentav glatt medverka i kulturella förbuds- och förstörelseåtgärder. De är ordningens, moralens och konformitetens självutnämnda väktare och mobiliserar folkopinionen mest effektivt med sensationsmakeri och mediauppmärksamhet. Böcker kokas ner till förolämpningar, tolkas på det grövsta sätt² och—så klart—citat tas ur sina sammanhang. Ytterst handlar det om att hitta det som låter bra, särskilt vilseledande eftersom det förespeglar att texten ändå har lästs.

Man kan med viss rätt påstå att de som kräver att en bok förbjuds är de som inte läst den. Och detsamma gäller upprördheten kring osedda filmer. Kanske för att vår reptilhjärna är så mycket bättre på skrämmande fantasier, triggade av låtsaslekar, på ett sluttande plan med en snöbollseffekt som göds av skräckpsykosor och klingar starkt i slutna ekokammare där grundlösa påståenden studsar runt mot oförnuftets cirkulära väggar. Det är folkopinionens vådligare jordskred. En halkig lerskiffer som glider, hasar, splittras och genomborrar, och vars källa aldrig tydligt går att identifiera eller bemöta. Som Stasi mycket väl visste rekryteras de bästa informatörerna bland de tysta medlöparna. Det är inte fanatikern eller gaphalsen med megafonen jag är rädd för, utan åhörarna i massan som ser sina formlösa farhågor visas upp och ta monstruös gestalt och som sedan överlämnar sin frihet till illusionisten. Det är då hopen vänder sig mot Shakespeares poet Cinna, vetenskaparen Hypatia i forntidens Egypten och den bengaliska bloggaren Avijit Roy.³ Det är därför som den prisbelönta poeten Maria Elena Cruz Varela fick "hembesök" av en "grannkommitté" 1991, som "med ett fast tag i hennes långa hår släpade [henne] nerför trapporna, misshandlade henne och tvingade henne att bokstavligen äta upp sina ord [papperet kördes ner i halsen på henne] på gatan inför sina barn".⁴

När folkhopen sluter upp bakom reaktionära ingrepp mot de lättå kallade spökerna korrupktion, kätteri och moraliskt förfall är deras enda kontakt med faran ofta de auktoritära gestalternas svavelosande ord—och sensationspressens frosseri. Okunskap och selektiv läsning är en förutsättning. Det är också viktigt med högljudd självrättfärdighet, servil och falsk ödmjukhet, ett par eder och vaga löften och så har vi allt som krävs för en upptrappning, en rening från det gissel som avvikande konst, litteratur, trycksaker och tal utgör.

Censurbehovet kommer från behovet av att berättiga auktoritet. Legitimitetens ständiga refräng underbyggs ofta med imposanta museer och bibliotek. Den maktdynamik som finns i staten tack var institutionerna, och de diskurser som uppstår ur dem, har diskuterats utförligt av bland andra Karl Marx, Pierre Bourdieu, Henri Foucault, Edward Said, Gayatri Chakravorty Spivak, Roland Barthes, Judith

Shubigi Rao, *These Petrified Paths*, stillbild, 2023 (ovan)
Talking Leaves, stillbild, 2022 (nedan)

Butler och Umberto Eco. Kontentan av diskussionen är att den kunskap som genereras av diskurserna används för att utöva makt, vilket gör den makt som underförstås här minst sagt ironisk (och förvandlar alla som deltar i diskursen till medskyldiga!). Max Webers påstående att medelklassen är ansvarig för elitens fortlevnad är särskilt giltig när vi tittar på maktens väktare: kulturförvaltarna—från intendenten till historiker i statligt finansierade institutioner—måste alla hålla en enorm massa bollar i luften i auktoritära stater. Historien berättar om ungefär lika delar motstånd och medlöperi när bördan av att tillämpa de statliga förbuden och sanktionerna ligger på grindvakterna. Många bibliotekarier och intendenten har visserligen gjort motstånd mot förtryck och censur. Men lika många har anmält användare, förbjudit eller undanhållit texter, och samarbetat med censurmyndigheterna. När 1800- och 1900-talet översvämmades av litteratur hände det att bibliotekarier i USA stuvade undan böcker som *Huckleberry Finn* som betraktades som ”obscena, osedliga eller fördärliga”. Självrensning stoltserar som förnuftig försiktighet, ett slags självbevarelse. Tragiskt nog är de nutida exemplen alltför många för att räkna upp, liksom rädslorna. USA:s puritanska rötter visar sig i dagens förhållande av antiintellektualism. Samtidigt har skolledarföreningen för Pakistans privatskolor APPSMA förbjudit Malala Yousafzais bok i alla landets 40 000 privatskolor, bland annat för att den ifrågasätter att kvinnor förringas som vittnen och är positiv till Salman Rushdie och den förföljda ahmadiyya-sekten. Allt det här skulle enligt dem göra eleverna ”förvirrade”.⁵

Ett talande, och kanske tydligare, exempel är när Penguin India förstörde hela upplagan av den amerikanska indologen Wendy Donigers *The Hindus: An Alternative History* innan boken släpptes, efter protester—helt utan ironi—från den högerextrema gruppen Shiksha Bachao Andolan⁶, som naturligtvis inte läst den. Det krävdes inget domstolsbeslut, ingen hänvisning till lagen. Bizarra protestyttringar ansågs som berättigad indignation. Och därmed struntade man i praktiken i författarens rätt att försvara sig, läsarnas rätt att få tillgång till boken och göra ett val och dra sina egna slutsatser. ”Reta inte upp dem” ropar de förnuftigt rädda alltför ofta. Det är en varning som är dubbelt förolämpande eftersom den dels reducerar ”dem” till rabiata reaktionärer som inte klarar av en diskussion, vilket de kanske inte heller alltid gör, men det är ju ingen orsak att klumpa ihop alla kritiska stämmor med de mest bindgalna demagogerna, dels förutsätter att ifrågasättande av idéer och ideologier är detsamma som ett angrepp, vilket är ett felaktigt likställande av sällan skådat slag som tyvärr används av både extremister och mer sansade röster. Anekdoten man väljer kommer oundvikligen att ses som ett angrepp på en hel grupp, ett samfund eller trossystem—ännu ett fall av hårklyveri som effektivt tystar och begränsar ett uppriktigt och vettigt samtal. Sådan räddhågad moderering leder till att det offentliga rummet kapas av de besinningslösa som högljutt och listigt liar sig med det moraliska, det heliga och okränkbara. Kanske är det en del av vår arts intellektuella och känslomässiga mognadsprocess? Men det är ändå en enorm

förvanskning av en rättighet vi kämpat hårt för, rätten att säga, skriva och konkretisera de abstrakta tankar och önskningar som är instängda i våra hjärnor. Vi måste sluta att ständigt låta dem formulera villkoren för debatt och diskurs.

II. KULTURENS RAMAR, KULTURBRAND

Det finns en olycklig tendens att förklara en kulturs uppsåtliga förstörelse av en annan kultur med ondska, alltså något som står utanför det mänskliga. Belagda exempel på kulturella angrepp—från bokbränningar till biblioteksbombningar—de senaste hundra åren pekar på att det politiska, militära och religiösa våldet mot folkgrupper och kulturer ökat. Den avsiktliga förstörelsen av kulturarv—från fornminnen till bibliotek, museer och hela städer⁷—gick hand i hand med några av de värsta övergrepp mot mänskligheten som dokumenterats. Som den amerikanska censur-experten Rebecca Knuth övertygande visat kan nästan all förstörelse av böcker och bibliotek⁸ härledas till samma ideologiska extremism som tar sig uttryck i folkmord och etniska rensningar och ska därför betraktas inom dessa ramar. Att skylla sådana handlingar på ”latent barbari” eller extraordinär ondska är inte konstruktivt. Å ena sidan blundar man då för att bibliotek – liksom andra kulturella platser och föremål—alltid är politiska eftersom de representerar eller anses representera ett ideal⁹ och etnisk och/eller nationell gemenskap. Det är alltså en trivialisering av det verkliga värdet av humaniora, av texter, konst och kultur och hur de är oupplösligt sammanflätade med skapandet av varje individ, grupp och samhälle som de både uppstår ur och gagnar. Det är talande att de som hävdar att konsten och kulturen saknar värde inte kan förklara varför de så avsiktligt gör dem till måltavla just i krig, etniska rensningar och folkmord. Eller varför stater som ställt sig bakom den avsiktliga förstörelsen av bibliotek och andra kulturcenter täcker hela det politiska spektrumet, från fascism, rasism och högerextremism till kommunism. Målet är nästan alltid ett av följande: utplåning av historiska dokument och historieförnekelse, inte minst tydligt i den ideologiska frenesin under kulturrevolutionen i Kina, stalinismen i Sovjet och Pol Pot-regimen i Kambodja; kulturell, religiös eller etnisk ”rensning”, vilket de serbiska nationalisterna försökte åstadkomma på 1990-talet; och slutligen den fullständiga förintelsen eller ”likvideringen av subjektet”.¹⁰

Demokratiska stater är inga undantag. Under andra världskriget brandbombade de allierade styrkorna kulturcentret i Dresden 1945 med enda syfte att demoralisera en redan försvagad fiende. Historiker och krigsveteraner debatterar än idag huruvida RAF-bombningarna av den historiska staden Lübeck triggade vedergällningsbombningar enligt principen öga för öga tand för tand och ledde till en eskalering, med fruktansvärda civila och kulturella förluster och kanske ringa militär nytta förutom att ”demoralisera fienden”.¹¹ Blitzten var helt inriktad på civila och kulturella mål, och städerna, med undantag för London, verkade ha valts med hjälp av Baedekers reseguide: Exeter, Bath, York, Norwich, och Canterbury,¹² även om ännu fler människor miste livet i de allierades flygbombningar av Hamburg 1943. Än idag argumenterar många för att den skrämmande ödeläggelsen av

Hiroshima och Nagasaki var nödvändig, eftersom den enligt dem påskyndade den japanska kapitulationen och räddade livet på allierade soldater. Slutsatsen av de här bombkampanjerna—och alla som följde i 1900-talets och 2000-talets väpnade internationella konflikter—är att krigföringen tydligt förändrats till sin natur. Framför allt är det idag ”nödvändigt” att bomba civila. Och dessutom har icke-militära knutpunkter blivit avsiktliga mål, inte minst sådana med stor kulturell betydelse. Oavsett om det handlar om staters flygbombningar eller terroristers självmordsbombare så är det oundvikliga målet alltid civila och platser som skolor eller center för läskunnighet, bibliotek och museer, marknader och stadskärnor. Kulturens ramar är ständigt ideologiskt formulerade när regimer och fanatiker vill kartlägga motståndarnas territorium. När målen för förintelse väljs väger civila och kulturella byggnader ibland lika tungt som militära anläggningar. Därför var nationalbiblioteket ett primärt mål under belägringen av Sarajevo. Och därför utplånar IS systematiskt alla förislamiska fornninnen, museer och bibliotek. Inte ens den ottomanska kulturen eller sufiska och shiitiska moskéer och platser skonas.

Censur når sin logiska fullbordan när ingen får läsa några böcker utom de böcker som ingen läser.

George Bernard Shaw¹³

Är det alltför förenklat att säga att censur bara är en rädslo driven reaktion på det sekulära, på läskunnighet, mångfald, frigörelse och frihet, på rätten att undersöka, ställa frågor och kritisera, rätten att tala, skriva, debattera och försvara? Kanske var yttrandefrihetens förkämpar också barn av sin tid och plats. För även de förespråkade ett visst mått av censur, ibland med förbehållet att den endast skulle utövas av dem som klarade av ansvaret. Det var till exempel Baruch Spinozas uppfattning. Det känns mer bekvämt att utesluta alla dem som ifrågasätter de icke-förtrycktas förment objektiva förnuft, att klanka ner på tonfallet i de marginaliserades röster och alltså förstärka den formella argumentationens hierarki och legitimera exkludering. Att vinkla debatten i riktning mot ett måttfullt tonfall och bort ifrån dess övertygande innehåll. Censur motiveras ständigt av allmännyttan, allmän sedlighet och allmän ordning. Det är ett snäpp upp från censur mot kätteri och blasfemi, men ändå lika vagt och orättvist eftersom det utmålar den censurerade som amoralisk och oskötsam, och budskapet som uppvigling och ett hot mot ”allas bästa”, vad nu det är. Också detta är absolutistiskt och ett i slutändan konservativt tänkande. Samtidigt är hets mot folkgrupp ett allvarligt problem. Hur ska vi göra? Ska censur utövas inom smala situationsbundna ramar som kräver kontextspecifika argument snarare än vädjanden till stora narrativ om till exempel överträdelser eller yttrandefrihetsprincipen? Och är inte risken med den sortens smala tolkningar att vi blundar för mer övergripande konfliktområden? Otaliga rättegångar mot kulturyttringar har handlat om att mäta det omätbara och bland annat ställa det konstnärliga eller litterära värdet, som problematiskt nog ständigt förändras och sällan är kontextspecifikt, av ett verk mot allmän ordning/moral/religiös doktrin/statens auktoritet. Ännu en radda okvantifierbara konstruktioner baserade på egennyttan och rådande opinion.

Shubigi Rao, *The Pelagic Tracts*, stillbild, 2018

Kanske är det oerhört naivt att tänka sig ett tillstånd av intellektuell självförsörjning och ideologisk mognad för mänskligheten, där varje behov av eller prat om förbud blivit onödigt. Ändå är det kanske inte helt orealistiskt att bete sig som om det faktiskt vore så. Det har ju fungerat bra för dem—på den ”andra sidan”—som vill sprida skamlösa lögn. Kanske kan det funka lika bra för yttrandefrihetsidealet? Allt som krävs för att en nödlögn, censurerad sanning, tillrättalagd historia eller uppstudad berättelse ska accepteras är ju att den för det första tilltalar tillräckligt många som redan är benägna att gilla den. För det andra så måste generationen som motsätter sig den dö ut. Kanske är allt som krävs för att ett ideal ska existera att tillräckligt många agerar som om det redan gör det?

Texten är ett utdrag ur avsnittet ”Rock Paper Scissors”, i: Shubigi Rao, *Pulp: A Short Biography of the Banished Book*, band I av V, utgiven av RockPaperFire Singapore, 2016.

- 1 I synnerhet McCarthyismen var en hysterisk och överdriven reaktion som byggde på en irrationell rädsla för kommunister och en djupt rotad misstro mot kreativitet och intellektualitet.
- 2 Även Arundhati Roy, författaren till Bookerprisvinnande *De små tingens gud*, åtalades för sedlighetsbrott eftersom hon ”undergrävt den allmänna moralen”—men inte för att hon skildrat en sexscen, utan för att den utspelades mellan en kvinna av hög kast och en man av lägre kast.
- 3 Enbart mellan februari och mars 2015 mördades tre sekulära eller ateistiska bloggare i olika attacker i Bangladesh. Ananta Bijoy Dash mördades i maj och Oyasiqur Rhaman mördades fem veckor senare. Dödsfallen påminner om det brutala mordet på bloggaren Ahmed Rajib Haider 2013.
- 4 Meredith Tax, *The Power of the Word: Culture, Censorship, and Voice*, med Marjorie Agosin, Ama Ata Aidoo, Ritu Menon, Ninotchka Rosca och Mariella Sala, Women's WORLD (Women's World Organization for Rights, Literature and Development), augusti 1995, sid 19.
- 5 I: ”I am Malala banned in private schools”, på *Pakistan Todays* webbplats, 7 november 2013, <http://www.pakistantoday.com.pk/2013/11/07/national/i-am-malala-banned-in-private-schools/#sthash.82EqccSF.dpuf>, hämtad 26 juni 2015.
- 6 Bokstavligen: Föreningen rädda utbildningen. De fick förlita sig på en blasfemilag istället för att argumentera kring litterära förtjänster.
- 7 I skrivande stund har Saudiarabien just bombat UNESCO:s världsarv i den gamla staden Sanaa i Jemen.
- 8 Knuth visar hur *Oxford English Dictionary* definition av ”libricide” som ”dödandet av en bok” är träffande eftersom den ”ställer samman begreppen bok och slakt på samma sätt som engelskans ”homicide” syftar på mordet på en människa och speglar engelskans ord för folkmord, ”genocide”, och etnisk rensning, ”ethnocide”. Se Rebecca Knuth, *Libricide: The regime sponsored destruction of books and libraries in the 20th century*, Westport, CT: Praeger, 2003. I sin självbiografi *Dichtung und Wahrheit* beskriver J W von Goethe det som ”något verkligen fruktansvärt [...] att se straff utmätas på en livlös varelse”. Liksom Heinrich Heine i *Almansor* såg han förstörandet av böcker som likvärdigt med dödandet av människor. Leo Lowenthal kom senare att fördjupa sig i temat i *Caliban's Legacy*, 1988.
- 9 Till exempel en kulturs litterära, filosofiska och vetenskapliga landvinningar och triumfer, dess idévärldar och systematiserade och samlade kunskap över generationerna, samt ett engagemang för yttrandefrihet, tillgänglighet och intellektuella framsteg.
- 10 Leo Lowenthal identifierade dessa tre mål och även om de inte täcker varje form av etnisk rensning eller förstörelse av böcker i historien så är de synnerligen tillämpbara på händelser under 1900-talet och 2000-talet.
- 11 Kenneth Galbraith kallar RAF-bombningarna—där över hälften av piloterna dog och tusentals civila dödades—”en av krigets största felkalkyleringar, kanske den allra största”. Den gjorde nästan inget för att sakta ner eller stoppa Tysklands vapenproduktion enligt somliga historiker och kampanjens moraliska legitimitet är än idag föremål för känsloladdad debatt. Det är viktigt att komma ihåg att ett beslut att göra icke-militära stadskärnor till måltavlor för att ”undergräva fiendens moral” blir enklare att motivera om civilbefolkningen först likställts med sin regims monstruösa illdåd.
- 12 Efter en framgångsrik bombräd mot Exeter förklarade den nazistiska propagandamakaren baron Gustav Braun von Sturm: ”Vi ska åka iväg och bomba varje byggnad i Storbritannien som har tre stjärnor i Baedekers guidebok.”
- 13 Citatet från ”Literary Censorship in England”, i: *Current Opinion*, band 55, nr 5, november 1913, sid 378. Här i svensk översättning från https://livet.se/ord/liknande/se_347120 Från Projekt Runeberg, se <https://runeberg.org/hagberg/1/0057.html>

PROGRAM OCH AKTIVITETER

Invigning av utställningen Shubigi Rao / Pulp I–IV

Torsdag 12 februari
17:00–20:00

I närvaro av konstnären Shubigi Rao och curatorerna Anca Rujoiu och Sofia Johansson, Bildmuseet Umeå universitet.

18:00–19:00

Samtal mellan Shubigi Rao och Anca Rujoiu samt en teckenspråkstolkad invigning av utställningen.

För mer info mejla:
anna-stina@tenstakonsthall.se

Studio Funk—Konstlördagar

Lördagar 28 februari, 28 mars,
24 april, 23 maj
13:00–16:00

Konstlördagar är för dig som vill skapa, titta på och uppleva konst. För vuxna personer med funktionsvariation boende på LSS eller som arbetar på Daglig verksamhet. Du kan komma själv eller i grupp. Du behöver inte vara med hela dagen. Det är alltid gratis. Material och fika ingår.

För mer information: tenstakonsthall.se

Studio Funk—Konstlördagar genomförs med stöd av Stockholm Stad Fritidsutvecklarna.

Skrivkurs med Nawroz Zakholy

Onsdagar 18 februari, 4 mars, 18 mars,
1 april, 15 april
17:30–19:30

Fem onsdagar under våren träffas skrivsugna personer mellan 15 och 26 år i en skriv- och läskurs som leds av Nawroz Zakholy, poet. Tyngdpunkten ligger på poesi, spoken word och att skriva för teater. Kursen kommer också att utforska olika berättartekniker, och vid ett par tillfällen gästas kursen av verksamma författare. Kursen genomförs med stöd av Kulturrådet.

Plats: Tensta konsthall, Det politiska klassrummet

För mer information kontakta:
nawroz.zakholy@gmail.com

Lärarkväll

Onsdagar 18 februari
16:30–18:00

Är du skolbibliotekarie, lärare, specialpedagog, kulturombud eller rektor? Den här kvällen är för dig. Bubbel i glaset och snittar utlovas. Vi informerar om vårens skolprogram och bjuder på en guidad visning av den fantastiska utställningen *Pulp I–IV* med konstnären Shubigi Rao från Singapore, där berättelser från översvämmade bibliotek, röster från gömda manuskript och förbjudna böcker kommer till liv genom akvarellmåleri, film, artist books och fotografi.

Du får chans att testa vår taktila mobila bokvagn, mingla med oss och andra från skolvärlden.

Anmälan: anna-stina@tenstakonsthall.se
Sista anmälningsdatum: 13 februari

Litterär kväll

Lördag 18 mars
18:00–20:00

Kvällen sker i samarbete med Biskops-Arnös Författarskola och Tensta konsthalls skrivkurs. Uppläsningar och gemensamma övningar med inspiration från Shubigi Raos konstnärskap och utställningen *Pulp I–IV*. Kvällen leds av Lizette Romero Niknami, författare och kursledare, och Nawroz Zakholy, poet och kursledare.

För mer information om aktiviteter, se hemsida och sociala medier, eller kontakta konsthallen info@tenstakonsthall.se

---

FÖR SKOLOR

Taktil mobil visning

En interaktiv visning där eleverna får uppleva konsten genom kreativa övningar med inspiration från verken direkt i utställningen. Tillsammans undersöker vi olika material, uttryck och metoder. En visning är ca 45–60 min.

Taktil mobil visning går att boka tisd–fred under perioden 16 februari–29 april.

För alla åldrar. Gratis för mellanstadieklaser i Järva. Övriga: 900 kr

---

Guidad visning av aktuella utställningar

Går att boka tisd–fred, en visning är ca 40–45 min Gratis för skolor i Järva och SFI. Övriga: 700 kr

Info om Skapande skola, frågor och bokning: anna-stina@tenstakonsthall.se

---

Sportlovsprogram

24–27 februari
13:00–16:00

Azins längtan: sagoläsning och skapande med Läsförmedlande Institutet/Läslandet. Vi läser förbjudna berättelser, gör egna böcker och tillverkar papper. Ålder 3–9 år tillsammans med medföljande vuxen

Fritidsgrupper gör anmälan till: anna-stina@tenstakonsthall.se

Kostnadsfritt
Sportlovsprogrammet sker i samarbete med Läsförmedlande Institutet/Läslandet med stöd från Familjebostäder och Svenska Bostäder.

ALLTID PÅ KONSTHALLEN

Studio Funk—Samtidskonst för alla

Hösten 2024 startade Studio Funk med syfte att utveckla en inkluderande och behovsanpassad konstverksamhet för unga med olika funktionsvariationer i Järvaområdet med omnejd. En fysisk

studio och en digital studio drivs av och med unga med fysiska och intellektuella funktionsvariationer. Inom projektet erbjuds och produceras workshops, föreläsningar, poddar och online-material och aktiviteter. Studio Funk genomförs med stöd från Allmänna arvsfonden.

Torsdagen den 12.2 kl 18–19 arrangeras en teckenspråkstolkad invigning av utställningen *Shubigi Rao Pulp I–IV*.

För mer info mejla: anna-stina@tenstakonsthall.se

Kvinnocaféet

Tisdagar och torsdagar
13:00–16:00

Kvinnocaféet träffas två gånger i veckan och den röda tråden är textilt hantverk, socialt umgänge och utbyte av erfarenheter. I samband med konsthallen utställningar genomför vi ett par skapande workshops med utgångspunkt i utställningens tema under ledning av konstnärer, hantverkare och pedagoger. En gång i månaden åker vi och ser en utställning eller besöker ett museum tillsammans.

Vill du delta eller få mer info mejla: muna@tenstakonsthall.se eller asha@tenstakonsthall.se

For more information contact Muna Al Yaqoobi: muna@tenstakonsthall.se or Asha Mohamed: asha@tenstakonsthall.se

---

Språkcaféet

Fredagar och söndagar
14:00–17:00

Språkcaféet träffas två gånger i veckan. Den röda tråden är språk, socialt umgänge och utbyte av erfarenheter under ledning av volontärer och konsthallen team. I samband med samtliga utställningar genomför vi ett par träffar utifrån utställningens tema. En gång i månaden åker vi och ser en utställning eller besöker ett museum tillsammans. Språkcaféet görs som en del av *The Silent University*, en autonom kunskapsplattform för asylsökande, flyktingar och papperslösa, initierad av konstnären Ahmet Ögüt.

Vill du delta eller bli volontär mejla: fahyma@tenstakonsthall.se

---

Kolonilotten

Konsthallen kolonilott på Järvafältet är en central del av vårt pedagogiska arbete, med aktiviteter som exempelvis Grönt kollo för barn och unga på sommaren, och Språkcafé, när vädret tillåter. Här odlas inte bara grönsaker och blommor, utan även gemenskap och lärande. Kolonilotten fungerar som ett extra vardagsrum och klassrum, där vi utbyter kunskap och inspiration.

För mer information kontakta fahyma@tenstakonsthall.se eller alba@tenstakonsthall.se

BOKA VISNING ELLER HYRA LOKAL

För bokning av gruppvisningar eller för att hyra lokal kontakta oss på: info@tenstakonsthall.se eller ring 08-36 07 63.

Kostnad: Tensta konsthall erbjuder gratis guidade visningar för skolor i Järvaområdet och för SFI. Övriga skolor betalar en mindre avgift. Högskoleförberedande utbildningar, vuxenutbildningar och konst- och kulturutbildningar kan också boka visningar.

Se info på www.tenstakonsthall.se

Tillgängliga introduktioner på klarspråk, tecknad svenska eller för synnedsatta. Vi erbjuder tillgängliga introduktioner till utställningen. Kontakta oss i förväg för att boka in en introduktion på klarspråk, tecknad svenska eller för personer med synnedsättning.

För mer info och anmälan kontakta: anna-stina@tenstakonsthall.se

TILLGÄNGLIGHET

För dig som kommer hit med tunnelbana finns en hiss från markplan ner till torget framför konsthallen. Det finns även en gångväg ner till konsthallen utan trappor uppifrån Tensta centrum.

Vid konsthallens entré finns en permanent ramp avsedd för rullstol, rullator och barnvagn. Det finns ett parkeringshus ca 75 m från konsthallen med infart från Tenstastråket. Färdtjänst kan vid behov köra fram till rampen utanför konsthallens entré.

Alla utrymmen inklusive toaletter är tillgängliga för personer med funktionsnedsättning eller funktionsvariation. I entrén finns särskilda ytor där man kan parkera barnvagnar, rullstolar och dylikt.

Stora väskor får ej tas med i utställningssalen. Ledarhundar och assistanshundar är välkomna. Vi är tacksamma om personalen i receptionen får information på plats att hundar kommer att finnas i konsthallen.

Alla dörrar i byggnaden har automatiska dörröppnare eller är uppställda.

Till alla utställningar produceras en text på lättläst svenska och engelska.

OM TENSTA KONSTHALL

STAFF

Cecilia Widenheim
Chef

Fahyma Alnablsi
Assistent, Språkcaféet

Siri Bertling Kava
Koordinator, Studio Funk

Gazelle Kianoush
Assistent, förmedling

Alba Lindblad
Producent, projekt

Asha Mohamed Noor
Assistent, Kvinnocaféet

Nora Pollak
Kommunikation, web

Anna-Stina Ulfström
Intendent, pedagogik / Studio Funk

Muna Al Yaqoobi
Assistent, Kvinnocaféet

Installation och teknik
Johan Wahlgren, Ksenia Pedan,
Olle Arbman, Ylva Westerlund

Översättning
Samuel Teeland (förord)
Magnus Nordén (Shubigi Rao,
text ur *Pulp Vol. I*)

Omslag
Shubigi Rao, *These Petrified
Paths*, stillbild, 2023

Tensta konsthalls visuella identitet har utvecklats av formgivarna Benedetta Crippa och Johanna Lewengard

Originalarbete
Marina Sergeeva

Tensta konsthall stöds av Stockholms stad, Kulturrådet och Region Stockholm.

Tensta konsthall
Taxingevärd 10, Spånga
info@tenstakonsthall.se
tenstakonsthall.se

Instagram: @tenstakonsthall
Facebook: @tensta.konsthal

